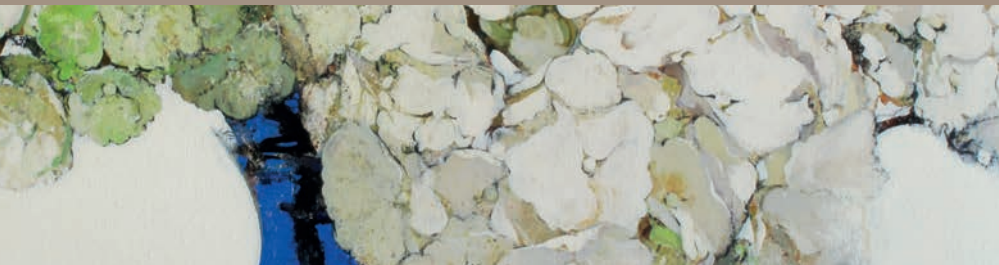

Antoni Vidal Ferrando
Si entra boira no tendré on anar

Premi Carles Riba 2021

Proa

ANTONI VIDAL FERRANDO

Si entra boira no tendré on anar

PREMI CARLES RIBA 2021

EDICIONS PROA

BARCELONA

2022

Si entra boira no tendré on anar ha obtingut el Premi Carles Riba de poesia 2021, atorgat per un jurat format per Sebastià Alzamora, Josep Maria Fonalleras, Josep Lluch, Laura López Granell i Teresa Pascual.

Disseny de la col·lecció: TYPERWARE®

Imatge de la coberta: © Magí Puig

Primera edició: febrer del 2022

© Antoni Vidal Ferrando, 2022

Drets exclusius d'aquesta edició:

Raval Edicions SLU, Proa

Diagonal, 662-664

08034 Barcelona

www.proa.cat

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té una qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

ISBN: 978-84-7588-932-0

Dipòsit Legal: B-1.110-2022

Sumari

<i>He conegut geografies...</i>	13
<i>Sabia noms que eren iridescències...</i>	15
<i>Cap mena de glamur...</i>	17
<i>Ara, amb tant d'estrall...</i>	19
<i>Cada nit els batecs del gran cor...</i>	21
<i>Assetjat pel celistre i els noticiaris...</i>	23
<i>Ens havien encadenat a l'espectacle...</i>	25
<i>L'escomesa del temps...</i>	27
<i>Mentre el sol dansa...</i>	29
<i>Les paraules coneixen els equívocs</i>	31
<i>Rosa, just amb un frec...</i>	33
<i>Primer ens usurparen els boscs...</i>	35
<i>Deien que un riu subterrani...</i>	37
<i>El cel és cera, vellut...</i>	39
<i>Ja fa estona que la mar...</i>	41
<i>Existeixes dins la seda natural...</i>	43
<i>Escolt el blues de la solpostada...</i>	45
<i>La tarda és un desànim de notes...</i>	47
<i>La tramuntana aixecava remolins...</i>	49
<i>Avui el temps passat té el regust...</i>	51

<i>Sent ploure com qui enyora camafheus...</i>	53
<i>Venen de lluny...</i>	55
<i>Quan tanc els ulls...</i>	57
<i>Veig estigmes, absències...</i>	59
<i>El celistre es lliurava...</i>	61
<i>Tornen les oronelles...</i>	63
<i>En el somni hi ha la llum...</i>	65
<i>Sent la cançó sinistra de les ones...</i>	67
<i>El sol ja no respecta els matisos...</i>	69
<i>Els grops, els ulls del nigromant...</i>	71
<i>Als sis anys ja era víctima...</i>	73
<i>Veig clarobscur...</i>	75
<i>Com quan la llibertat...</i>	77
<i>Encara ara pagam delmes...</i>	79
<i>Amb respecte, he parlat amb els morts...</i>	81
<i>Hi haurà pluges perpètuas...</i>	83
<i>Damunt la vastitud dels sementers...</i>	85
<i>La veu àlgida del mestral anuncia</i>	87
<i>Passen gavines i tenen autoritat...</i>	89
<i>La mar s'encalma a entrada de fosca...</i>	91
<i>Aquest rosec usual de cicatrius...</i>	93
<i>Un dia, Rosa, tornarem a París...</i>	95
<i>Siluetes d'arlequins i d'interfectes...</i>	97

<i>La inclemència dels noticiaris...</i>	99	
<i>El temps s'escola mentre gira els fulls</i>		101
<i>Sol baix de xiprers i murs...</i>	103	
<i>Me n'he d'anar...</i>	105	
<i>Potser serà un migdia...</i>	107	

He conegut geografies que encara puc tocar amb els palpissos dels dits. Geografies sense un brollador, sense un ocell, infectades de calfreds i de líquens.

He conegut gent de la nostra que s'alimentava d'apòzemes i dels desmais de la lluna. Sabien fer foc amb femta i amb vidres d'augment. Adesiara els alarits de la tramuntana s'enduien els seus conjurs i la set delmava els seus ramats.

He conegut dones de pits sems que havien trenat roses silvestres per als soldats mercenaris. Quasi totes enyoraven els romanços i les desfilades dels anys de la guerra en un deliri de morats i metzines.

He conegut l'autoritat dels curanderos i dels himnes tribals, mules desnerides i gossos torturats per la hidrofòbia, nans acròbates i l'aurèola mítica de les funcions circenses. També melodies, exquisideses, densitats, sols que s'allunyen dins trens invisibles.

Sabia noms que eren iridescències
i travessaven jardins. Sabia indrets
on creixien en majestat les meravelleres
i els nèctars substantius dels clars de lluna,
on creixien les papallones de la imaginació.
¿Ara quin frenesí m'ha empès
inevitablement
cap a presidis encerclats d'herba negra?
Plou sense treva ni pietat dins grans silencis.

Cap mena de glamur ni d'opulència.
Tornen els grocs mostassa dels dies de tardor.
Cel taciturn, mar d'ofidis i arcàngels.
Si entra boira no tendré on anar.

Ara, amb tant d'estrall, amb aquests excessos
planetaris, amb la polseguera que aixequen
amb les ales els corbs que grallen dins ermossos
indestructibles, ¿qui no tem
la còlera dels déus, qui no fuig
amb passes vigoroses o no pensa àries,
safirs enterrats dins l'arena?